

Na co si musíme dát pozor (13. lekce)

Když začínám psát lekci s tímto názvem, chce se mi v odpověď křičet: „na všechno!“. Ano, je potřeba, abychom přijímali celé Písmo a neodchylovali se od něj ani na krok - to je ta nejlepší a nejuplněnější rada pro každého křesťana. *Neuchýlíš se napravo ani nalevo od žádného ze slov, která vám dnes přikazují, tím, že bys chodil za jinými bohy a sloužil jim. (Dt 28,14)*

Navzdory již řečenému jsem během svojí pastorační praxe vyzoroval, že některé Satanovy léčky se velice často, někdy až pravidelně opakují a že je minimum křesťanů, kteří by je nezakusili. Ty neznámější nyní uvedu, abyste věděli, „na co si dát pozor“.

1. *Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. (Mt 7,13-14)* - Písmo přirovnává náš život s Bohem k úzké cestě. Zastavit čelně někoho rozjetého nebývá snadné. Jednodušší je vychýlit ho trochu z cesty a shodit do jednoho z příkopů. Na naší cestě s Bohem (stejně jako u všech cest) jsou tyto příkopy dva: zlehčování Božího slova a zákonictví.

Křesťany, kteří jsou svojí povahou spíše pohodoví flinkové, se bude ten zlý snažit zatlačit do prvního (dejme tomu levého) příkopu. Bude jim předkládat i verše nebo části veršů vytržené ze souvislosti jako třeba „Všechno mohu v Kristu...“ nebo „Všechno je mi dovoleno...“ apod. Může také nabízet překroucený výklad veršů typu „Nejsme pod zákonem, ale pod milostí...“ Když se pak tito křesťané dostanou úplně do vleku toho zlého, odmítají pravidelnou účast na shromáždění nebo pravidelnou četbu Písma s tím, že jde o „zákonictví“ a že se toto vše musí dělat radostně a jen tehdy, když se jim chce. Jak čas plyne, chce se jim stále méně často...

Na druhé straně tu jsou lidé, kteří rázně odmítnou kompromisy již na počátku svého života s Bohem. Na ty je připraven druhý příkop - zákonictví. Jak řekl bratr biskup, zastavit naplno rozjeté dynamo je obtížné, snazší je ho spálit. Proto Satan těmto pevným křesťanům na jejich proklamace a sliby radostně přitaká, ale zároveň dodá: „To je dobře, že to myslíš s Bohem opravdu vážně. Když ale vážně, tak vážně. Ráno budeš vstávat v pět hodin a hodinu se budeš modlit. Každý den musíš svědčit nejméně jednomu člověku. Čtení Bible nesmíš vynechat ani jediný den. Jen se podívej, jak úžasní lidé chodí do sboru - přece nemůžeš být černou ovčí, která jediná zahálí...“ V lepším případě přichází takový křesťan po několika měsících marného zápasu o dokonalost za svým pastorem a říká: „Zkoušel jsem to, ale není to pro mne. Chtěl jsem být opravdovým křesťanem, ale je to marný boj. Nehodím se mezi vás. Víím, že je křesťanství to nejlepší, co jsem doposud poznal, ale já na to zkrátka nestačím.“ Následuje dlouhý pastorační rozhovor, kde se vyčerpaná ovečka dozvídá, že dokonalost našeho života je meta, ke které směřuje celý náš život a nedosahuje se ani v prvním ani v sedmém roce po našem obrácení. Že je to výsledek nejen našeho sebezapírání a pevných rozhodnutí, ale především Boží milosti, o kterou prosíme, protože bez Krista nemůžeme udělat sami nic.

2. Z předchozích lekcí víme, že samotný křesťan je v podstatě opuštěná ovečka vydaná napospas vlkům. Tato samota však nemusí spočívat jen v tom, že nechodíme do církve a sedíme doma „se svým Bohem“. Může spočívat v izolaci méně nápadné. Dostaneme-li se do problémů, přichází často ten zlý s tvrzením: „Toto si musíš vyřešit

sám (sama). S tím ti nikdo nepomůže. To je jen otázka tvého rozhodnutí a pevné vůle.”

V lekci o modlitbě jsme si řekli, že Bohu máme předkládat na modlitbě skutečně všechno a nic z tohoto „všeho” nevyjímat. Stejně tak se mohu se vším svěřit svému pastorovi nebo starším. Minimální požadavek na ně kladený je diskrétnost, často však nám mohou poskytnout mnohem více než jen funkci „suché vrby”

3. Procházíme-li zkouškou, snaží se nás ten zlý přivést k sebelítosti a rezignaci: „V tak těžké situaci ještě nikdo nikdy nebyl. To si na tebe opravdu osud zasedl a Bůh tě v tom nechal.” *Budte střízliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí’ a hledá, koho by pohltit. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. (1Pt 5,8-9)* Písmo nám dává jasnou odpověď: Na celém světě procházejí křesťané stejným utrpením jako my. Nikdy nejsme žádnou výjimkou. Stojíme jen v řadě těch, kteří zápasí - ať již více, či méně úspěšně.

Je důležité vytrvat, protože Boží zaslíbení nás ujišťuje, že to je možné. ***Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (1Kor 10,13)***

4. Nikdy Boha neobviňujeme. *Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší. Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. (Jk 1,13-14)* - Nikdy nezatrpkněme vůči Bohu. Víc než jasně prokázal svoji lásku k nám obětí svého Syna. *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Ř 8,32)*
5. *Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského. Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu. Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi a byl bys uvržen do vězení. (Mt 5,20-25)* - Citovaný oddíl Písma nám ukazuje vysokou laťku pro náš život, kterou nám Kristus staví. Poslední verš mi dříve připadal v rozporu s jinými místy Písma, která mluví o Bohu Otci jako nesmírně milosrdném, shovívavém a odpouštějícím. Takového jsem ho poznal, když jsem mu vydal svůj život - byly mi odpuštěny všechny hříchy uplynulého života a ze svědectví jiných křesťanů vím, že Bůh odpouští i „těžší” hříchy, než byly moje.

Myslel jsem si, že tomu tak bude vždy - že odpuštění a smazání svých hříchů najdu jako křesťan vždy stejně snadno, jako tomu bylo na počátku. Později jsem zjistil, že se mýlím. Ne, že by náš nebeský Otec hříchy křesťanů neodpouštěl. Odpouští. Ale mnohem tvrději než při našem obrácení vyžaduje jejich nápravu a učí nás již nehřešit (tj. platit „do posledního haléře”). *Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev. Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: ‚Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho*

přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna. ' Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život? A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli. (Židům 12,4-11)

Jako sekundárnímu lékaři mi zástupce primáře uložil úkol, a já jsem na něj zapomněl. Když se mne později ptal na jeho splnění, zamluvil jsem to tím, že příslušné administrativní pracovníce jsem nezastihl. Za pár dní mi Duch svatý začal ukazovat, abych celou věc uvedl na pravou míru. Protože jsem ještě neměl dost zkušeností, nějaký čas jsem se domníval, že ke mně mluví ten zlý, aby mne oklamal. Odháněl jsem ho argumenty jako „přece nebudu dělat křesťanům ostudu přiznáním, že jsem lhal. Vždyť se to stejně nikdo nedozví, tak o co jde.“ Po třech týdnech jsem již nemohl myslet na nic jiného a bylo mi špatně od žaludku. Tehdy jsem rezignoval a řekl: „Duchu svatý, odpusť. Teď vím, žes to byl ty.“ Zašel jsem za svým nadřízeným a omluvil se mu za nesplněný úkol i následnou lež. Ten se jen překvapeně usmál a mávl rukou. Tím byla celá věc odbyta.

Tehdy jsem však poznal a stále více poznávám, že s Bohem přes jeho milosrdenství nejsou žerty. Když jsme se stali jeho služebníky, vstoupili jsme s ním do smlouvy a za všechno, co děláme, jsme před ním zodpovědní.

Co říci závěrem? Budeme vždycky pokoušeni, abychom ve svém životě dělali kompromisy s Božím slovem. Můžeme oklamat lidi, včetně křesťanů, ale ne Boha a jeho Slovo. Vždycky pro nás bude platit zákon setby a žně: *Dávejte a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. (Lk 6,38)* - Co zasejeme, to sklídíme.

Před lety, jako začínající pastor, jsem se opíral o Písmo a dokládal jeho platnost příběhy z křesťanských knih, které jsem četl. Dnes mi stačí přehlédnout náš sbor a mohl bych demonstrovat platnost Božího slova na jednotlivých lidech, rodinách. Máme ve sboru lidi dříve skutečně chudé, kteří často léta bojovali o peníze na jídlo, na topení atp. Přitom štedře dávali ze svého nedostatku na Boží dílo. Bůh jim tak požehnal v duchovní i materiální oblasti, že jim mohou mnozí majetní závidět. Na druhé straně tu jsou ti, kteří nikdy nedůvěřovali Bohu, takže mu nedávali ani desátky ze svých příjmů. Dnes navzdory svým schopnostem a úsilí zápasí o přežití. Sklízají, co celá léta zasévali. Jako oni okrádali Boha, tak dnes Satan okrádá je.

Zajisté, že zákon setby a žně neplatí jen v materiální oblasti, ale také ve všech ostatních. Nemusíme se bát, že neobstojíme. Pokud se pevně podržíme Boha, nepadneme. Máme v něm dvě vzácné jistoty.

Za prvé: **Cítí s námi.** - *Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. (Židům 4,15)*

Za druhé: **Již zvítězil.** - *A vás, ještě mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy, a smazav proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k kříži; A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odiv zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj. (Kol 2,13-15 kral.)* - Ježíš zvítězil nad veškerou mocí temna. Stejně jako dříve římsí vojevůdci, když jim byl císařem povolen triumf v Římě, vedli v průvodu krále a velmože poražené země spolu s otroky a vezli uloupené bohatství. Triumf jasně vyjadřoval jedinou věc: Tato dobytá země nám je vydána na milost a nemilost.

Stejně tomu je ve vztahu Krista k mocnostem temnosti - Satanu a jeho služebníkům. Již s nimi nebojuje, nejsou totiž pro Boha, který je stvořil, protivníky. Jsou v jeho ruce hračkou, kterou může v jediném okamžiku zničit. Pouze z jeho rozhodnutí mají ještě možnost na zemi „řádit“.

Proto, podržíme-li se Krista jako děti maminky za sukně, nemůžeme padnout. *A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle. (Matouš 10,28)* - Satan může napadnout naše tělo, ale Bůh rozhoduje o naší spáse.